

PIŠE
**TOMISLAV
 ČADEŽ**

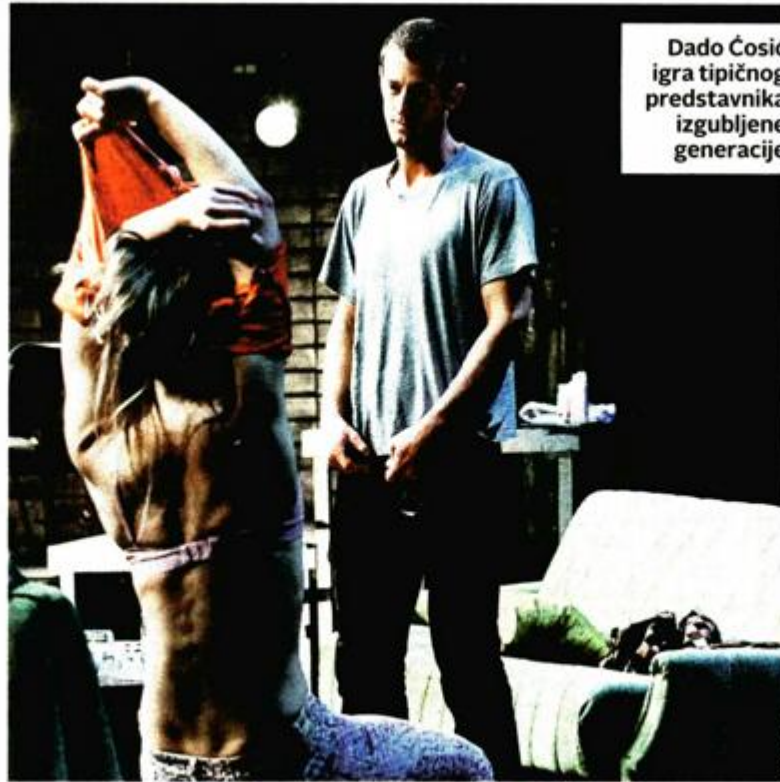

Zagrebačko kazalište mladih produciralo je novu hit-predstavu melankolična i dramskog predznaka. "Huddersfield" redatelja Renea Medveška privući će publiku, zagrebačku i festivalsku, onako kako ih je privukla "Črna mati zemla". Obje su zapravo sumorne, pa i teške, ali oživljuju duh vremena, razočaranja koje osjećaju sve generacije današnjih naših, u ovome slučaju, kazališnih posjetitelja.

KARLOVAC "Huddersfield" jest drama Uglješe Šajtinca, srpsko-ga dramatičara i prozaika, iznimnog autora, čiji je rukopis blizak svakome na prostoru ove naše zajedničke povijesti. Drama se u izvorniku događa u vojvodanskom gradiću, a ovdje ju je dramaturg Tomislav Zajec prenio u našu sredinu, u Karlovac.

Šajtinac je otprilike moj vršnjak, drama se njegova bavi sudbinama naših vršnjaka u realnom vremenu, ja sam iz Karlovca, ratni sam veteran kao ovi njegovi likovi, imam drugove ratne veterane slične kakvi žive u ovoj drami, njezina radnja teče kakvih deset godina od početka rata, kad su se sudbine naših vršnjaka počele rasplitati upravo onako kako se raspliću u ovoj drami.

I gledam, zapravo, tu predstavu s realnim sjećanjem i na 1991. i na 2001., ali i s, eto, uvidom što se u međuvremenu dogodilo s mojom generacijom, sa svima nama. Gledam kako sad ti mladi ZKM-ovi glumci igraju i svoju davnašnju ulogu. I sve me to zajedno ne živcira, nego mi je do konca i katarzično. Rene Medvešek režirao je, dakle, jedan komad što bi se reklo brutalan i težak, naturalističan, nemilosrdan, ali koji plijeni svojom ljudskošću, svojom scenskom poetikom, koja donosi čiste emocije, koja izaziva sućut u gledatelju i koja svaku agresiju oplahne

Dado Ćosić igra tipičnog predstavnika izgubljene generacije

ZKM "Huddersfield" u režiji Renea Medveška

Brutalan i težak komad koji plijeni ljudskošću i scenskom poetikom

anti-klimaksom makar i iznudene ljudskosti.

DEPRESIJA Otvorena scena Tanje Lacko sugerira prije svega depresiju i generalan raspad sistema, gdje sve postaje golo i transparentno, pa tako nema zidova, ali ima mnogo stepenica, podesta, klupa, različitih prepreka, koji klaustrofobiju jednog zagušljivog stančića rasplinjuju u depresiju mračnu (svjetlo Aleksandra Ča-

Riječ je o drami Uglješe Šajtinca, iznimnog autora čiji je rukopis blizak svakome na prostoru ove naše zajedničke povijesti

vleka), cijelog jednog mini univerzuma urbanog.

Kostimi Doris Kristić vraćaju nas na početak ovoga stoljeća, među ljude još napola u socijalističkom ruhu, gdje moda tek počinje dopirati do građana pa su svi transparentno neukusu skloni ili potonuli u sivu prošlost, poput Damira Šabana, u ulozi PTSP-jem i alkoholom pomućena Oca, koji živi s depresivnim sinom, nezaposlenim veteranom, povremenim novinarom Racom, a kojega, kao tipičnog predstavnika izgubljene generacije, nadahnuto igra Dado Ćosić. Racova frustracija raste godinama, s ocem alkoholičarom, djevojkom koja ga je ostavila poslije gotovo šest godina; razoča-

ran u sve, drsko i grubo odnosi se prema slabijima, osobito prema susjedu Ivanu, teško pomućenom dečku koji je pukao u ratu i prije nego što je metak opalio, zatim prema maloljetnoj susjedi Milici koju sadistički zavodi...

ULOGA ŽIVOTA Damir Šaban odigrao je ulogu života, s njim zbičavanje počinje i s njim, praktički, završava. Igra ruševinu od čovjeka, naoko potpunu protuhu i agresivnog ludaka, a zapravo dobroga čovjeka, potpuno, na koncu, nesrećena brigom za sudbine drugih, koje je sam upropaštavao... Potresan do konca, ostvario je zbilja ulogu koju ću pamtili.

Mladi Mateo Videk oduševio je u ulozi Ivana. U srpskoj praznini u Jugoslovenskom dramskom pozorištu tu je ulogu, godine 2005., zaigrao pokojni Nebojša Glogovac. Usudio bih se reći da je Videkova kreacija ravna Glogovčevoj. Za razliku od njega, Videk je posve suzdržan u iskazu fizičkom, njegove amplitude osjećajnog dolaze iz jedne dublje promišljenosti, stvarnoga prepuštanja glumačkome instinktu, mimo kojega ne može igrati osobu u psihozi a dobre duše. Adrian Pezdirc jest u ulozi Igora, jedinoga među likovima koji je izbjegao rat pa se otputio u bijeli svijet, i sad živi u Huddersfieldu, u Engleskoj, dao ton baš kakav ima netko koga dugo nije bilo, koji potiskuje emocije, zato što se plaši svačije reakcije. Lijepo je odigrao taj permanentan osjećaj krivnje. Robert Budak kao Duks, testosteronski nabrijan momak s obje noge na zemlji, daje uvjerljiv luk od vanjske poze macho tipa do unutarnjeg vapaja za bliskošću i osjećaja tjeskobe, usamljenosti. Dijaboličnu mini ulogu pisca povijesnih romana dao je Filip Nola, koji realnom glumom daje predstavi, paradoksalno, nadrealan ton. Mlada Tina Orlandini točno je i uvjerljivo odigrala zapravo najtežu i najslabije napisanu ulogu: 16-godišnje Milice, a koju glavni lik, Rac, iskorištava, onako usput, da umiri vlastite frustracije i bijes zbog izgubljene ljubavi i budućnosti. ■